

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 stycznia 2013 r.,

sprawy S. J.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego K. P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 marca 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 10 listopada 2011 r.,

po s t a n o w i ł:

1. oddała kasację pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego K. P. jako oczywiście bezzasadną;

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela subsydiarnego K. P.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 14 marca 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2011 r., którym S. J. został uniewinniony od zarzut popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego w subsydiarnym akcie oskarżenia z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, który miał polegać na tym, że oskarżony „w dniu 12 lutego 2005 r. w B., zawierając umowę pożyczki w wysokości 1 100 000 zł (...) wprowadził pokrzywdzonego K. P. w błąd co do istotnych okoliczności stanu faktycznego zawartej umowy, doprowadzając go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości”.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na niekorzyść oskarżonego wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, w całości, i, wyrokowi temu zarzucając „na mocy art. 523 § 1 kpk rażące naruszenie prawa

procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, polegające na metodzie dokonywania ustaleń faktycznych w ten sposób, że w zakresie badania i ustalania przez sąd w rzeczywistości zastosowano interpretację wybiórczą, tym samym dowolną, pomijając zagadnienie wartości logicznej zbioru zgodnych i niezgodnych twierdzeń stron postępowania”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego K. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast oskarżyciel subsydiarny został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 § 1 kpk .

Przede wszystkim jednak należy zwrócić uwagę na to, że autor kasacji, formułując jej zarzut, nie wskazał jako naruszonego żadnego przepisu Kodeksu postępowania karnego, a jedynie w jej uzasadnieniu jako naruszony określił przepis art. 8 § 2 kpk. Jednakże, z treści tego uzasadnienia w sposób wystarczający wynika, że, w istocie, pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego formułuje zarzut naruszenia art. 457 § 3 kpk, wywodząc, że Sąd odwoławczy bądź w ogóle nie odniósł się do zarzutów apelacji, bądź też uczynił to w sposób niepełny lub nieprzekonujący. Dlatego też powtórzone zostały, w zasadzie wszystkie zarzuty apelacji, a w każdym razie te istotniejsze, wraz z argumentacją na rzecz takiej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, która zgodna byłaby ze stanowiskiem oskarżyciela subsydiarnego.

Tymczasem jest tak, że Sąd Apelacyjny, w uzasadnieniu swojego orzeczenia, analizując uzasadnienie Sądu Okręgowego, a przede wszystkim przeprowadzone w tej sprawie dowody, przekonująco wywodzi, że Sąd pierwszej instancji nie tylko przeprowadził wszystkie możliwe dowody, ale przede wszystkim prawidłowo je ocenił i na takiej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń, także co do tego, że umowa pożyczki między oskarżycielem i oskarżonym nie została zawarta. W żadnym wypadku nie można podzielić stanowiska autora kasacji co do potrzeby przeprowadzenia konfrontacji, w sytuacji gdy Sądy obu instancji dysponowały opinią grafometryczną. Równie przekonujące są rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące problematyki art. 8 § 2 kpk wobec występujących w tej sprawie orzeczeń sądów cywilnych – skarżący nie dostrzega prawnej ich istotny, w

kontekście szczególnych okoliczności tej sprawy, co Sąd odwoławczy obszernie i trafnie przedstawia.

Wszystko to prowadzi do oczywistego wniosku, że uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego spełnia wymogi określone w art. 457 § 3 kpk, w którym Sąd ten odniósł się przekonująco do wszystkich zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego, trafnie akceptując ocenę dowodów przeprowadzonych w pełnym zakresie przez Sąd pierwszej instancji, który dokonał trafnych ustaleń, że oskarżony S. J. nie dopuścił się zarzucanego mu substydiarnym aktem oskarżenia przestępstwa.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.